

μηχανᾶται πλέον πανουργίας κατὰ τοῦ ὠραίου φύλου καὶ νὰ κοιμᾶται, χωρὶς νέων τύψεων συνειδήσεως, ἐπὶ τοῦ προσκεφαλίου τῆς εὐημερίας.

Ὁ μαρκησίος καὶ ἡ νέα μαρκησία Βιλλεμέρ διάγουσιν ὀκτὼ μῆνας τοῦ ἔτους ἐν Σεβάλ, ἀσχολούμενοι πάντοτε, οὐχὶ πλέον ὁ εἰς περὶ τοῦ ἄλλου, ἀφοῦ ἐταυτίσθησαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ διανοῶνται συγχρόνως καὶ ν' ἀποκρίνονται πρὶν ἐρωτηθῶσιν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων των, ἅτινα διακρίνει πάντα νοημοσύνη καὶ χάρις. Ὁ Κύριος Γ... ἀπέθανεν, ἡ δὲ Κυρία Γ... ἐλησημονήθη. Ὁ Διδιὲ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ μαρκησίου ὡς τέκνον του, ἡ δὲ Καρολίνα δὲν ἐνθυμεῖται πλέον ὅτι δὲν εἶνε μήτηρ του.

Ἡ Κυρία Ἐβδὲρ κατοικεῖ ἐν Σεβάλ, καὶ τὰ τέκνα της ἀνατρέφονται τῇ φροντίδι τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς Καρολίνης. Οἱ υἱοὶ τοῦ δουκός, μᾶλλον μαμώθρεπτοι, εἶνε ὀλιγώτερον νοήμονες καὶ ὀλιγώτερον εὐρωστοί. Ἄλλ' εἶνε χαριέντες καὶ πλήρεις πρωΐμων θελγῆτρων. Ὁ δούξ εἶν' ἐξαιρετος πατὴρ καὶ ἀπορεῖ, ἀδίκως, ὅτι ἔχει ἤδη τόσον μεγάλα τέκνα.

Οἱ Περὰν κατευηργετήθησαν. Ὁ μαρκησίος καὶ ἡ σύζυγός του ἤλθον πάλιν καὶ τοὺς ἐπεσκέφθησαν τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ ἀνέβησαν, αὐτὴν τὴν φορὰν ὑπὸ λαμπρὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, μέχρι τῆς ἀργυρόχρου κορυφῆς τοῦ Μεζέγκου. Ἡθέλησαν νὰ ἐπανάιδωσι καὶ τὴν πτωχὴν καλύβην, ὅπου, μ' ὅλας τὰς μεγαλοδωρίας τοῦ μαρκησίου, οὐδὲν ἐβελιτώθη. Ἄλλ' ὁ πατὴρ ἠγόρασε γαίαν, καὶ ἡ οἰκογένεια νομίζει ἑαυτὴν εὐτυχῆ. Ἡ Καρολίνα ἐκάθισεν εὐδαίμων ὑπὸ τὴν πενιχρὰν ἐστίαν, ὅπου τὸ πρῶτον εἶδεν εἰς τοὺς πόδας της τὸν ἄνδρα, μεθ' οὗ ἀτρόμητος ἤθελε συμμερισθῆ μίαν καλύβην ἐπὶ τῶν Σεβενῶν καὶ τὴν λήθην τοῦ κόσμου ὅλου.

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΙΕΡΗ

καὶ ἡ ὑπὸ τῶν Τούρκων πολιτορκία
τῆς Κερκύρας.
Συνέχεια καὶ τέλος.

Ὁ Νικόλαος Πιέρης εἶχεν ὑπάρξει, ὡς τοῦτο πολλάκις συμβαίνει ἐν τοῖς τουρκικοῖς οἴκοις τῶν πασάδων ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸ μὲν κατ' ἀρχὰς παιδόπουλον, εἶτα δ', ὡς ἐγένετο νεανίας, θεράπων καὶ κατόπιν προαχθεὶς ταχέως δι' ἀγάπης καὶ εὐνοίας, διερμηνεὺς καὶ γραμματεὺς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Τζανουμ Χόντζα. Οὗτος ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς υἱόν, καὶ οὐδὲ στιγμὴν ἤθελε ν' ἀποχωρισθῆ αὐτοῦ. Ἄλλ' αἴφνης ἐχάθη ὁ Νικόλαος καὶ μετ' αὐτοῦ αὐθημερὸν ἐγένετο ἐπ' ἴσης ἄφαντος εἰς τῶν εὐνοῦχων τοῦ χαρμελίου καὶ ἡ νεωτάτη τῶν γυναικῶν τοῦ γηραιοῦ κυρίου, δούλη ἐκ τῆς Τραπεζουντίας χώρας. Ὁ πασᾶς ἠγάπα αὐτὴν τότε θερμότερα τὸσφ μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ

τελευταῖος οὗτος ἔρωσ εἶχεν ἠλικίαν μόλις ἐνὸς ἔτους. Αὕτη εἶχεν ἶδει τὸ πρῶτον τὸν ὠραῖον, μόλις εἰκοσάτη νεανίαν, διὰ τῶν κιγκλίδων τοῦ δωματίου αὐτῆς, στηριζόμενόν ποτε νοχελῶς ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου τῆς κλιμακός, δι' ἧς οἱ ἐκ τοῦ Βοσπόρου ἀποβιβαζόμενοι ἀνῆρχοντο εἰς τὸν κῆπον τοῦ πασᾶ. Ἐκτοτε δὲ παρηκολούθει αὐτὸν διὰ τῶν βλεμμάτων ὁσάκις ἐξήρχετο ἐπιππος μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἢ ἐκάθητο ἀπέναντι τοῦ κυρίου ἐν τῷ τρικώπῳ καϊκίῳ. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀπερρόφων ὁσημέραι εὐκαρυστότερον τὴν ὠραίαν εἰκόνα, ἕως ἡ ἐξ αὐτῆς ἐντύπουσις κατέστη ἀκαταγώνιστος, ἡ δὲ γυναικεία πανουργία ἐξεῦρει ἅπαντα τὰ μέσα τὰ ἄγοντα εἰς ἱκανοποίησιν τῶν παρκαφῶν αὐτῆς αἰσθημάτων.

Ὁ δὲ Μεχμέτ εἶχεν ἀγορασθῆ ὑπὸ τοῦ πασᾶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ἡ μικρὰ Ναζλῆ ἐν Τραπεζοῦντι καὶ εἰσῆλθη σὺν αὐτῇ εἰς τὸν οἶκόν του. Ἦτο δὲ ἀφωσιωμένος εἰς αὐτὴν ψυχῆ τε καὶ σώματι μετὰ τοῦ ἰδιάζοντος ἐκείνου πάθους, ὅπερ ἐνίοτε μένει εἰς τοιούτους εὐνοῦχους. Ὁ μαῦρος Μεχμέτ ἦτο πρὸς τὴν Ναζλῆν πιστότερος κυνός. Οὕτω δ' ἐμίσει πάντα ἄλλον καὶ αὐτὰς ἐκείνας τῶν γυναικῶν τοῦ χαρμελίου, ὅσαι ἐφέροντο λίαν φιλοφρόνως πρὸς αὐτόν. Ἦθελε νὰ ὑπηρετῆ μόνον αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῦ μόνου ὤφειλεν ἐκείνη νὰ ὑπηρετῆται, μόνον δ' ὁσάκις ἐκείνη ὠρισμένως διέτασεν ἢ ἐπέτρεπε παρεχώρει τὴν θέσιν του εἰς ἄλλους. Καὶ κατὰ τοῦ κυρίου του δὲ κατηγανάκτει ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ἐπειδὴ ἐκέκτητο δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἀγαπητῆς του καὶ ἐξήσκει αὐτὰ, καὶ ἐπειδὴ ὁ Μεχμέτ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ βλέπῃ τὴν Ναζλῆν ἀναποδιδούσαν εἰς τὸν πασᾶν τὰς θωπείας του. Αὐτὸς δ' οὗτος ὁ ἔρωσ τοῦ εὐνοῦχου ὑπῆρξε τὸ μέσον, δι' οὗ ἡ Ναζλῆ κατῴρθωσε τέλος νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν θερμὸν αὐτῆς πόθον, συνέντευξιν μετὰ τοῦ Νικόλαου, πείσασα τὸν Μεχμέτ νὰ γείνη ὁ κομιστῆς τῶν χαιρετισμῶν καὶ θελήσεων αὐτῆς. Εὐμενὲς μειδιάμα, ἄσημός τις χαριεντισμός, πειραγματὶ ἦσαν τὰ νομίσματα δι' ὧν ἐξαγοράζουσα τὸν ἀτυχῆ ἐβιάζεν αὐτὸν νὰ θυσιάζῃ ἑαυτὸν ἐν ἀπελπισίᾳ. Ὁμοίως ἐν δυσπαλλάκτοις τισὶν ἀσθενείαις λαμβάνομεν δηλητήριον, ὅπως συντηρήσωμεν τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἡμῖς τὴν ζωὴν.

Ἐν ὅλον ἔτος διήρκεσαν αἱ οὕτω γινόμεναι συνεντεύξεις, ἰδίως ἐν τινι ἰπομεμονωμένῳ μέρει τοῦ Βοσπόρου, ἕως τέλος καὶ αὐταὶ ἐφρανοντο σπάνιαι εἰς τὴν ὁσημέραι ἐρώσαν Ναζλῆν, ἐπιμένουσαν πλέον εἰς διαρκῆ συνένωσιν. Διὰ δὲ τῆς δυνάμεως τοῦ ἔρωτος ἦν ἐξήσκει ἐπὶ τε τὸν Μεχμέτ καὶ τὸν Νικόλαον, ἀλλὰ διαφόρως ἐπ' ἐκάτερον, ἐπεισεν ἀμφοτέρους πρὸς φυγὴν. Ὁ Πιέρης εἶχεν ἤδη γείνει ἀπὸ πολλοῦ κατάσκοπος τοῦ Βενετοῦ πρεσβευτοῦ. Καὶ τοῦτο ἦτο συνήθεια βυζαντιανῆ, ἧτις δὲν ἐξέλιπεν ἐντελῶς οὐδὲ μέχρι τῆς σῆ-

μερον. Ὁ βαίλος λοιπὸν εὐγνωμονῶν ὑπεβοήθησε τὴν φυγὴν αὐτοῦ ἐπὶ βενετικῷ πλοίου, ἐπειδὴ ὁ Νικόλαος ἐπροφασίσθη ὅτι ἔφευγε καθότι αἱ πρὸς τὴν βενετικὴν πρεσβείαν ὑπηρεσίαι αὐτοῦ ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὸν πασάν. Ἡ δὲ Ναζλῆ ἠκολούθησεν αὐτὸν ἐνδεδυμένη ὡς παῖς καὶ ὁ Μεχμέτ ὡς θεράπων αὐτοῦ.

Ὁ Τζανούμ πασᾶς, ὅστις δὲν ἦτο ἀκόμη στόλαρχος, ἠγωνίσθη παντὶ τρόπῳ ὅπως παρεμβάλη προσκόμματα εἰς τοὺς φυγάδας, ἐπειδὴ τὸ μῖσος αὐτοῦ καὶ ἡ διψα τῆς ἐκδικήσεως συνεδέθη μετὰ τοῦ ἐμπαθεστάτου ἔρωτος καὶ τῆς ἀγανακτήσεως ἐπὶ τῇ περιουρισθείσῃ αὐτοῦ ματαιότητι. Ὁ Νικόλαος καὶ ἡ Ναζλῆ ἠγωνίζοντο ἐν τῷ μεταξύ ὅπως διὰ τοῦ πρὸς ἀλλήλους πιστοτάτου ἔρωτος δικαιολογήσῃσι καὶ ἐξαγνίσῃσι τὴν πρὸς τὸν εὐεργέτην αὐτῶν ἀγνωμοσύνην. Ἐκείνη μὲν ἐπραττε τὰ πάντα χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνος δὲ διεβίου ἐν βραστώνῃ καὶ κεκρυμμένῃ ἀποταξάμενος διὰ παντὸς τῷ κόσμῳ καὶ τῇ φιλοδοξίᾳ αὐτοῦ, ὡς ἤθελεν ἡ ἀγαπητὴ του, ἥτις ἐζήλευε καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, οὐ τυχὸν ἐπεμελεῖτο μετ' ἰδιαζούσης στοργῆς. Τοιαύτη τις ἦτο ἡ ἀγάπη τῶν γυναικῶν τούτων τῆς Ἀνατολῆς, ὅτε ποτὲ κατελαμβάνοντο ὑπ' ἔρωτος. Ἐν τι δὲ μόνον ἀπειποιήθη αὐτῷ πάντοτε, νὰ θυσιάσῃ αὐτῷ τὴν πίστιν τῆς, καὶ ἀπέθανε πιστὴ εἰς τὸν θεὸν τῆς καὶ Μωάμεθ τὸν προφήτην αὐτοῦ· διὸ ἐτάφη ἄνευ λιτανείας καὶ ὠδῶν καὶ ἄνευ σταυροῦ ἐν γῆ ἀκαθαγιασῶ.

Ὁ δὲ Μεχμέτ ἐδάμαζε τὸν πρὸς τὸν Νικόλαον φθόνον μόνον ἐξ ἀνασκοπῆς πρὸς τὴν ἠγαπημένην αὐτοῦ κυρίαν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ὑπὸ τὴν τέφραν ταύτην ὑπέκαιε μᾶλλον ἢ φλόξ τοῦ μίσους του. Τώρα λοιπὸν ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὡσεὶ ἀπολυθέντα τῶν δεσμῶν του, ὡσεὶ ἀπελευθερωθέντα. Τοῦ πρὸς τὴν νεκρὰν ἔρωτός του δὲν ἐσώζετο πλέον οὐδὲ σπινθηρ· τὸ ὄλον δ' αἴσθημα ἐστράφη εἰς διψάν ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ ἀντεραστοῦ. Ἄλλοτε μὲν ἔζη μόνον δι' αὐτὴν, ἀλλὰ τώρα ὑπῆρχε δι' αὐτὸν μόνος ὁ Νικόλαος ἐν τῇ γῆ. Τοιαῦται ὠμαὶ, βάρβαροι φύσεις εἶνε σχεδὸν ἐστερημένοι ἀναμνήσεως. Πᾶσα σκέψις αὐτῶν καὶ πᾶσα ἐνθύμησις σβέννυνται ἐν τῇ φοβερᾷ φλογὶ τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν. Διὰ τοῦτο δὲ πᾶσα αὐτῶν ἡ ψυχὴ, ὅταν ἀρχίσῃσι νὰ αἰσθάνωνται, συγκεντρῶνται εἰς ἐν τι μόνον, καὶ ἡ πίστις αὐτῶν ἢ ὁ ἔρωτος ἢ τὸ μῖσος εἶνε πολλῶ ἰσχυρότερα ἢ τὰ νάλογα αἰσθήματα τῶν ὑπὸ παιδείας χαλιναγωγουμένων. Παρ' αὐτοῖς τὰ αἰσθήματα παρουσιάζονται ἔχοντα φυσικὴν ὄρμην ὡς αἱ φλόγες ἐκείναι καὶ τὰ ὕδατα, ἅτινα ἐξορμῶσι καὶ διὰ τῶν πετρωδεστάτων φλοιῶν τῆς γῆς. Ὁμοίως ἐκδηλοῖ καὶ τὸ ζῶον τὰς ἐνδομύχους αὐτοῦ ὄρμας ἐν τῇ μανίᾳ του.

Ὁ Μεχμέτ μόλις ἰδὼν ὅτι ἡ Ναζλῆ ἀπέθα-

νεν, εἰσώρμησε, χωρὶς καὶ νὰ ρίψῃ βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς αὐτὴν, εἰς λέμβον κλαπεῖσαν ἐκ τοῦ ἐν τῷ ὄρμῳ τοῦ Γουβίου βενετικῷ ναυστάθμῳ καὶ κωπηλατῶν διεπεραιώθη εἰς Ἀλβανίαν. Διελθὼν δὲ τὴν πᾶσαν ὄρεινὴν χώραν ἔφθασε πρὸς τὸν καπετὰν πασάν εἰς Πελοπόννησον καὶ ἐδείξεν αὐτῷ τὸν δρόμον τῆς κοινῆς ἀμφοτέρων ἐκδικήσεως. Ἡ ἐκδίκησις αὐτῆ ἐπιδιωχθεῖσα διὰ τῶν φρικτοτάτων μέσων, ἔφθασε τέλος εἰς τὸ σκληρὸν αὐτῆς τέρμα κατὰ τὴν 6 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1716 διὰ τῆς ἀλώσεως τοῦ προχώματος Σκαρπὸν τοῦ Νέου Φρουρίου. Ὁ Μεχμέτ εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ διὰ τῶν ποικιλωτάτων μέσων ἅτινα παρεῖχεν αὐτῷ ἢ ἐν Κερκύρᾳ μακρὰ διαμονή, ὅτι ὁ Νικόλαος Πιέρης εἶχε ταχθῆ αὐτόθι ὡς ἀρχηγὸς ἀποσπάσματος. Οὗτος δ' ὑπῆρξεν ὁ κύριος λόγος δι' ὃν ὁ καπετὰν πασᾶς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς συνεκέντρῳ τὴν ἐφοδὸν κυρίως κατὰ τῶν δυτικῶν συνοικιῶν τῆς πόλεως.

Διαρκούσης τῆς θριαμβικῆς τοῦ καπετὰν πασᾶ ἐκ Ποταμοῦ εἰς Ὑψον ἰππηλασίας ἡ νύξ εἶχε γέιναι φοβερά. Θύελλα ἐκραγεῖσα κατεπλημμύρησε καὶ κατέστρεψε τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον, καταγιγίδες δὲ διεσκόρπισαν τὸν στόλον. Καὶ τὰς μὲν δάδας ἐσβασεν ὁ ἄνεμος, ἀλλὰ κερκυνοὶ ἀλλεπάλληλοι ἐδείκνυον εἰς τὸν σκληρὸν νικητὴν τὴν ὁδόν.

Ὁ Πιέρης ἔζη ἀκόμη καὶ εἶχε πλήρεις τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν ἐν Ὑψῷ ἔπαυλιν του. Ἄλλ' οὐδὲ ἀπαξ ἀπεκρίθη εἰς τὰ ἐρωτήματα τοῦ καπετὰν πασᾶ θέλοντος νὰ μάθῃ ποῦ ἔκειτο ὁ τάφος τῆς ἀπίστου Ναζλῆς, ὅπως διὰ τῆς βεβηλώσεως αὐτοῦ τοῦλάχιστον ἱκανοποίησιν πως τὴν ζηλοτυπίαν του. Διέταξε νὰ μαστιγώσῃσι τὸν Νικόλαον, ἔπειτα δὲ τὸν παρεκάλε ἐπάλιν, ὑπέσχετο αὐτῷ ζωὴν καὶ πλοῦτην, ἐπειδὴ τὸ αἰσθημα αὐτοῦ κατὰ τοῦ προδότου καὶ ἀντεραστοῦ ὑπερηκοντίζετο ὑπὸ τοῦ κατὰ τῆς ἀπίστου ἐρωμένης. Ὁ οὕτω πέρα καὶ τοῦ τάφου δυνάμενος νὰ μισῇ ἀναντιρρήτως ἠγάπησεν ἔμμανῶς· τοῦτο δὲ προκαλεῖ ἐπιεικεστέρην κρίσιν τῆς ἐμπαθοῦς ὠμότητος τοῦ γηραιῷ μουσουλμάνου. Τὰ πάντα ἐδοκίμασεν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ θανασίμως τετραυματισμένος δὲν ὑπεχώρει οὔτε εἰς τὰς βασάνους οὔτε εἰς τὰς ὑποσχέσεις. Λίθινα ἔμειναν τοῦ Νικολάου τὰ χεῖλη· οὔτε παράπονον οὔτε παράκλησις ἐξῆλθεν αὐτῶν. Καὶ ἐν αὐτῷ ὁ πρὸς τὴν νεκρὰν ἔρωτος ὑπερίσχυεν ἀκόμη παντὸς ἄλλου αἰσθήματος. Διὸ οὐδὲ καὶ δι' ἐνὸς παρηγόρου βλέμματος τῶν ἐρωτοπλήκτων ὀφθαλμῶν πρὸς τοὺς φοίνικας προὔδωκε τὸν ἀγαπητὸν τάφον εἰς τὸν μαινόμενον, ὅστις παρετῆρει ὄλας αὐτοῦ τὰς κινήσεις. Οὕτω σήμερον ἀκόμη κεῖται ἡ Ναζλῆ ἐν γῆ ἀκαθαγιασῶ, ἡδύνατο δὲ τυμβωρῆχος τις νὰ εὕρῃ ὑπὸ τοὺς φοίνικας τοῦ Ὑψου τὴν σποδὸν αὐτῆς.

Μόλις ὅτε ἀνέτειλεν ἡ αὐγή καὶ ἤρξατο μετὰ τὴν καταιγίδα ἀναλυομένη πάλιν γαλακτώδης εἰς τὰς πολύχρους βαφὰς τοῦ μαργάρου τὰς ἰδιόζουσας εἰς τὰς ἐν Κερκύρᾳ ἀνατολάς τοῦ ἡλίου, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμα τοῦ Νικολάου Πιέρη.

Προσέβλεψε μὲν τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα δεξιᾷ ὑπὲρ τὸν ὄρμον τοῦ Γουδιῦ μεστὸν ἐλπίδων μετὰ τὴν κραταιάν καὶ δεινὴν καταιγίδα ἀπαράλλακτα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ βίου καὶ νῦν τῆς τελευταίας του σκέψεως. Ἄλλ' ἀριστερᾷ πρὸς τοὺς φοίνικας δὲν ἔστρεψε τὸ βλέμμα οὐδὲ τότε. Ἀπεχώρησε δὲ τοῦ βίου ἄνευ τῆς ὑστάτης ταύτης παρηγορίας καὶ ἐτιμωρήθη οἰκτρότατα μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων διὰ τὴν ἀρπαγὴν αὐτοῦ, τὴν ἀπιστίαν καὶ προδοσίαν πρὸς τὸν πατρικὸν φίλον καὶ εὐεργέτην. Ὁ Τούρκος, ἀδιαλλακτότερος καὶ τῆς τύχης αὐτῆς, διέταξε νὰ κρεμασθῇ τὸ πτώμα ἐνδεδυμένον καὶ ἀκαθάριτον ὡς ἦτο ἀπὸ τινος τῶν θυρίδων τοῦ περικαλλοῦς καὶ ἄλλοτὲ ποτε εὐτυχοῦς οἴκου. Ἐπειτα δ' ἔδωκε τινὰς κρυφίας διαταγὰς, μεθ' ἃς ὁ Μεχμέτ, ὅστις τέως εἶχε βοηθήσει καθ' ἀπάσας τὰς κατακτήσεις ταύτας τῶν Τούρκων, συνελήφθη αἰφνης καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐκρέματο πλησίον τοῦ Πιέρη, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ξύλου. Πυρκαϊὰ δὲ διαταγῇ τοῦ Πασᾶ ἀναφθεῖσα εἰς τὸν οἶκον μετέβαλε τὰ πάντα εἰς ῥεῖπια, τὰ μέχρι καὶ τῆς σήμερον ὄρατὰ ἐν τῷ τόπῳ τῆς καταστροφῆς.

Ἄλλ' ἤδη ἐκ Κερκύρας ὁ κόμης Σουλεμβουργίος ἐπεχείρησεν ἐξοδόν, ἧς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἢ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Τούρκου στρατάρχου λαμπρὰ κατανίκησις τῆς κακῶς διευθυνομένης στρατιᾶς τοῦ σουλτάνου. Ἦδη δὲ τῇ 10 Αὐγούστου ὑπεχώρησαν οἱ Τούρκοι εἰς Γουδι καὶ ἐπεβιάσθησαν ἐν σπουδῇ εἰς τὰ πλοῖα ἀποπλέοντες εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἄπρακτοι ἐθυσίασαν κατὰ τὴν πολιορκίαν, διαρκέσασαν τεσσαράκοντα καὶ δύο ἡμέρας, δεκαπεντακισχιλίους ἄνδρας, πεντήκοντα ἕξ πυροβόλα, ὀκτὼ ὄλμους, ὄλας αὐτῶν τὰς σκηνὰς, τὰς ἀποθήκας καὶ τὴν ὄλην ἀποσκευὴν, ἀφῆκαν δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς τραυματίας εἰς τὰς χεῖρας τῶν νικητῶν. Ἦτο ἡ ὠραιότατη καὶ τελευταία ἐπιτυχία ἣν ἐξενίκησεν ἡ ἤδη παρακμάζουσα βενετικὴ πολιτεία. Ὁ δὲ Ἰζανούμ Χόντζας πασᾶς ἐφυλακίσθη εἰς τὸ Ἐπταπύργιον· ἐπειδὴ δὲ πιθανώτατα ἢ κατ' αὐτοῦ ἀνάκρισις ἀπέδειξε πολλοῦ τῶν ὅσα διηγήθημεν ἄνωτέρω, μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ὁ δῆμιος ἀπέκοψε τὴν ἐρωτευμένην αὐτοῦ κεφαλὴν. Ὑπὲρ τοῦ στρατάρχου Σουλεμβουργίου ἐψήφισεν ἡ γερουσία τῆς βενετικῆς πολιτείας εὐγνωμονοῦσα τὴν ἰδρυσιν ἀνδριάντος πρὸς αἰωνίαν ἀνάμνησιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενναίας καὶ δεξιᾶς ὑπερασπίσεως τῆς Κερκύρας κατὰ τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. (Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) **Λ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἐν Οὐίνδσωρ.

Ὅσακις ἡ βασίλισσά τῆς Ἀγγλίας προσεκάλει πρότερον παρ' ἑαυτῇ ξένους ἐν τῇ βασιλικῇ ἐπαύλει τοῦ Οὐίνδσωρ, ἔμενον οὗτοι αὐτόθι δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας, οὕτω δὲ ἠδύναντο καὶ νὰ διαλεχθῶσι ἐφ' ἱκανὸν μετὰ τῆς βασίλισσης καὶ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰς μεγαλοπρεπεῖς πινακοθήκας τῶν ἀνακτόρων καὶ νὰ θαυμάσωσιν ἕτερα προΐοντα τῆς τέχνης, ἅτινα ἐν ἀφθονίᾳ εὐρίσκονται εἰς τὰ βασιλικά ταῦτα ἀνάκτορα, ἧ τέλος νὰ διατρίψωσιν ὀλίγας ὥρας ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῶν ἔνθα εὐρίσκονται ἐκλεκτὰ βιβλία καὶ λαμπραὶ χαλκογραφίαι. Ἀπὸ τινων ὅμως ἐτῶν αἱ προσκλήσεις γίνονται διὰ μίαν μόνον ἐσπέραν καὶ μίαν νύκτα, εἰδοποιοῦνται δὲ οἱ ξένοι μόνον κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ἐνίοτε αἱ προσκλήσεις ἀποστέλλονται τὴν μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν πρόκειται νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Οἱ προσκεκλημένοι μεταβαίνουνσι διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Paddington περὶ τὰς 5 ἢ 6, 30 μ.μ. γίνονται δὲ δεκτοὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ἀνακτόρων ὑπὸ τῶν εὐγενῶν ὑπασπιστῶν τῆς βασιλίσσης, οἵτινες εἶνε πάντοτε νεαροὶ υἱοὶ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων οικογενειῶν τοῦ βασιλείου. Ἀφοῦ δὲ οἱ ὑπασπισταὶ οὗτοι ἴδωσι πρῶτον κατάλογόν τινα, εὐρισκόμενον ἐν τῷ γραφείῳ τῶν ἀνακτόρων, φέρουσιν ἕκαστον πρόσωπον εἰς ἰδιαιτέρον διαμέρισμα. Τὰ δωμάτια τὰ ὠρισμένα διὰ τοὺς ξένους εἶνε λίαν εὐρύχωρα καὶ μεθ' ὅλης τῆς ἀγγλικῆς πολυτελείας καὶ εὐμαρείας ηὔτρεπισμένα. Βαρῆτοιμοὶ εἰκόνες κρέμανται ἀπὸ τῶν τοίχων, εἰς ἕκαστον δ' αὐτῶν παράκειται λουτήρ περιέχων θερμὸν καὶ ψυχρὸν ὕδωρ. Ἄμα τοῦ ξένου ἀφιχθέντος καὶ ἐγκαθιδρυθέντος ἐν τῷ δωματίῳ ἔρχεται ὁ αὐτάρχης Sir John Gowell, ἐὰν δὲ τυχὸν γνωρίζῃ κυρία τινὰ τῆς τιμῆς, προσκαλεῖται ὑπὸ ταύτης εἰς τὸ τέιον.

Περὶ τὰς 7, 30 ὥρας οἱ ξένοι ἐνδύονται ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸ δεῖπνον ἔνθα πρέπει νὰ παρουσιασθῶσιν ἐν μεγάλῃ στολῇ, κατὰ τὰς 8 δὲ ἀκριβῶς μεταβαίνουνσι εἰς τὸν μικρὸν διάδρομον, ἔνθα συναθροίζονται ἅπαντες οἱ τῆς συναναστροφῆς. Ὁ μακρότατος οὗτος διάδρομος, ὅστις πριετρεῖ ὅλον τὸ τετράγωνον τῶν ἀνακτόρων, περιέχει μεγαλοπρεπῆ ἀγγεῖα καὶ ἐρμάρια ἐκ πολυτίμων ξύλων, πλήρη δὲ σπανιωτάτων τεχνουργημάτων ἐκ πορσελάνης. Οἱ τοῖχοι τοῦ διαδρόμου εἶνε αὐτὸ τοῦτο κεκαλυμμένοι ὑπὸ λαμπρῶν εἰκόνων. Ἐκ τούτων δὲ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρουσαι εἶνε αἱ γραφεῖσαι ὑπὸ τοῦ Καναλέττου καὶ αἱ προσωπογραφίαι. Ὁ διάδρομος οὗτος εἶνε προωρισμένος μόνον διὰ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς ξένους, οὐδέποτε δὲ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος εἰς τὸ